

delse, jeg har givet Politiet til at bære Revolvere. „Vi havde alle“, siger den højtærede Justitsminister, „— det være sig med Rette eller Urette“ — igen dette, men han maa jo mene, det var med Rette, for dersom det var med Urette, hvor kunde han saa komme her og føre det frem her paa Rigsdagen? Han burde ogsaa have tænkt over, om det var med Rette eller med Urette, før han kom med det til os — „en Følelse af, at den tidligere Regering ikke vilde have, at Politiet maatte udstyres med Revolvere. Det var, for at blive ved Billedet fra før, den offentlige Instruks til Politiet: ikke at forsyne sig med Revolvere. Men uden at det blev offentliggjort, fik Politichefen Ret til at lade Statspolitiet bære Revolvere — og naar de kunde gøre det, kunde selvfølgelig ogsaa andre gøre det —, og den Bemyndigelse, som han fik, var videregaaende end den, som jeg offentlig har givet. Det var altsaa, for stadig at blive i Billedet, den hemmelige Instruks. I dette Tilfælde opstod den samme Følelse af Usikkerhed og Utryghed som i det første. Skulde Politiet følge den offentlige Instruks: ikke at forsyne sig med Revolvere, eller skulde man rette sig efter den hemmelige Instruks: at man havde Ret til at gøre det. Det var ogsaa en almindelig Følelse hos Politiet, at man helst intet skulde foretage sig, saa risikerede man intet; hvis man derimod foretog et eller andet, risikerede man let at brænde Fingrene. Denne Følelse af Usikkerhed og Utryghed“ o. s. v.

Alt dette er en ren og skær Fantasi, udsprunget af en alt for lidenskabelig Indbildningskraft. Men hvad er det alt sammen, jeg har gjort? Jeg skal afgive en autentisk Forklaring. Statspolitiet havde tilskrevet Justitsministeriet en Indstilling om en Uniformsordning og rejst Spørgsmaalet om Tilladelse til at bære Vaaben, og den 17. December 1919 svarede Justitsministeriet derpaa: „Paa Justitsministeriets derom allerunderdanigst nedlagte Forestilling har det under 15. d. M. behaget Hans Majestæt Kongen at bifalde, at de Uniformer, med hvilke Statspolitikets Tjenestemænd vil være at normere, forsynes med følgende Distinktioner“ — og saa kommer der en Beskrivelse af Uniformerne og derefter en Meddelelse om et Regulativ: „Det tilføjes, at Justitsministeriet ikke finder Anledning til at bestemme, at Statspolitiet normeres med Sabel og Revolver, hvori- mod man herved bemyndiger Dem til at udlevere Revolvere til de Betjente, som

maa antages at have Brug derfor under deres Tjeneste.“

Det er det hele; det er dog virkelig ganske uskyldigt. Dette er blevet skrevet fra Justitsministeriet til Statspolitiet. Skulde det give Anledning til nogen Uhygge, nogen Utryghed og Usikkerhed hos Politiet, saaledes at de følte sig stilled overfor en Justitsminister, der vilde falde dem i Ryggen, hvad de end gjorde? Denne Skrivelse er ikke blevet offentliggjort, og der var ingen Grund til, at den skulde offentliggøres. Jeg har aldrig blandet mig i Spørgsmaalet om, hvorvidt den skulde offentliggøres eller ikke; det Spørgsmaal har aldrig været forelagt mig, og jeg har aldrig skænket det en Tanke. Saadant noget overlod jeg til Departementet at ordne; det har ikke skønnet, at der var nogen Grund til at offentliggøre den, og det har der i Sandhed heller ikke været. At det er Praksis ikke at offentliggøre saadanne Skrivelser, fremgaar af følgende. Den 30. November 1908, medens afdøde Svend Høgsbro var Justitsminister, blev der sendt Amtmanden over Præstø Amt en Skrivelse af ganske lignende Indhold. Det hedder i den Skrivelse: „Saaledes foranlediget skal man herved til behagelig Efterretning og videre Bekendtgørelse meddele, at der for Justitsministeriets Vedkommende intet haves at erindre imod, at der anskaffes Revolvere med Ammunition til Anvendelse for Politiet, saaledes at Udgiften herved vil være at afholde efter de sædvanlige Regler om Politikets Beklædning og Udrustning“. Denne Skrivelse blev heller ikke offentliggjort. I al Almindelighed bliver saadanne Skrivelser til Amt eller Statspolitiet og lignende ikke offentliggjort.

Der er ikke Skygge af Realitet i det, den højtærede Justitsminister har fantaseret sig op til at tro. Jeg tvivler ikke om, at naar den højtærede Justitsminister her stiller sig frem og siger: Saadan og saadan har min Forgænger baaret sig ad, han er en forfærdelig Forbryder, som ingen kan stole paa, som alle maa være usikre og utrygge overfor, saadan som hans Embedsmænd ogsaa har været —, saa tror den højtærede Minister derpaa; men det er, fordi hans Indbildningskraft er af en saadan sygelig Karakter, at han kan leve sig ind i Forestillinger, der ikke i mindste Maade svarer til Virkeligheden.

Hvad den højtærede Justitsminister mente med det tredie Eksempel, han fremførte, kan jeg ikke vide, og jeg kan der-